

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 153.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366048512/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

lede Sandheden af den indre aandelige Skønheds Nødvendighed, som Betingelse for den ydre, hvor den med Liv og Sandhed skulde tiltale Menneskehjertet. Hun var imidlertid for klog til, ikke at have mærket hans Hensigt, og han havde ikke havt Føinhed nok til aldeles at skjule sin Mistanke.

«De anseer mig for uhyre forfængelig, og dertil har De havt Ret» – sagde han pludselig med et gennemtrængende Blik. – «De troede, jeg sminkede mig» – vedblev hun med et Smil, medens hun dyppede et hvidt Klæde i Vand og lod det glide over sine blomstrende Kinder, uden at det berøvede dem det Mindste af deres friske Farve – «see, deri tog De fejl; men hør dog ogsaa, hvad jeg var forfængelig nok til at skjule Dem!» – her fremtog hun det lille Portrait – «See! saa styg – eller om De vil – saa smuk var jeg for nogle Aar siden. – Jeg falder undertiden i Tanker derover, og bilder mig da ind, jeg forstaaer Billedhuggerkonsten paa en egen Maade og kan tilbagegive mit Ansigt det Udtryk, det har tabt; men det er kun en barnagtig Erindring fra Eventyrverdenen. Nu seer jeg klart, hvad jeg dog altid dunkelt fornam: der er en indre Maler og Billedhugger i os, ligesom der er en indre Læge og Præst, om jeg saa maa sige. Det er ikke første Gang denne Tanke paatrænger sig mig» – vedblev hun og fremtog en Bog, hvori hun havde afskrevet endel Sange og Digte, der til forskjellige Tider havde tiltalt hende, og hvori hun tillige af og til havde nedskrevet en eller anden Bemærkning, som hun ikke vilde glemme. «See her, hvad jeg for nogle Dage siden nedskrev, efter at jeg i flere Uger havde følt mig høist uheldig! Jeg havde glemt det igjen, da De her overraskede mig i min barnagtige, næsten sindsforvirende Beskæftigelse med det mig saa forhadte Udtryk i mit Ansigt → I hun rakte ham Bogen og han læste: «Det Billede af vor Sjæl, den Lægedom for vort Hjerte, den inderlige Tro og den Salighed, vort eget skjulte inderste Væsen, ved en højere guddommelig Kraft, skaber eller tilegner sig og uddanner i vort Indre, det kan først give vort ydre Aasyn sandt Liv og Skønhed – det kan først lægge Udtryk i vort Blik og Sandhed i vor Tale og Salighed i Smilet om vore Læber.» Han rakte hende Bogen tilbage med et deeltagende Blik. «Det er virkelig» – sagde han bevæget – «hvad den Sjælsørger kunde have sagt Dem, som gjennemsaa deres Inderste.»

Hun fortalte ham nu hele sit lille Barneeventyr og hvorledes han nylig havde mærket, at den Attraa efter Skønhed, der oprindelig